

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 120 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 60 „		
Un număr . . . . . 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei.		

Adunarea eparhială.

Prin înțelepciunea înaintevăzătoare a marelui mitropolit Andrei și prin înțelegerea autorilor legii noi de organizare a Bisericii noastre, cele două elemente componente ale Bisericii noastre: clerul și poporul, sunt chemate, ca prin împreună lucrarea lor, să contribuie la ridicarea prestigiului Bisericii și la intensificarea vieții religioase morale din eparhiile respective.

Dacă în trecut gruparea celor mai aleși ai obștei credincioase în corporațiunile reprezentative ale Bisericii noastre de dincoace de munți, prevăzute de vechiul Statut organic șagunian și-a avut importanța sa în jurul conservării noastre naționale și a oțelirii nădejdilor privitor la înfăptuirea unității noastre naționale, importanța acestei grupări, prevăzută și de noua lege, n'a încetat nici azi, după ce am avut fericirea să vedem aieva înfăptuit obiectivul nădejdilor noastre din trecut.

În continuarea rolului ei din trecut, Biserica noastră va trebui să devină în cel mai apropiat viitor, factorul cel mai determinant în opera de consolidare a patriei întregite. Și cine să-i gătească Bisericii calea spre acest ideal și să-i creeze condițiile prielnice unei validități demne și amăsurat acestui mare rol ce-i revine, dacă nu cei mai aleși fii ai ei grupați, în corporațiunile noastre bisericesti, în jurul Bisericii, unde au prilejul să cunoască problemele ce preocupă Biserica, în legătură cu viitorul neamului, precum și mijloacele de care dispune și la care este nevoită, de mulțori să se restrângă, Biserica, în urmărirea idealurilor ei.

Sub umbrirea, roditoare de fericite rezoluții, a acestor considerații am dori să se

desfășoare debaterile Adunării noastre eparhiale din sesiunea acestui an.

Dealtfel despre debaterile acestei On. Corporațiuni din acest an ni-s'a trimis, până la încheierea acestui număr al Foi, următorul raport:

Amăsurat literelor de convocare, Adunarea eparhială s'a început cu sfânta liturgie, dela biserica noastră catedrală, împreună cu rugăciunea chemării Duhului sfânt.

A pontificat P. S. Episcop, înconjurat de un sobor, compus din protopresbiterii Andreiu Ghidiu, Sebastian Olariu, Ioan Geția, Romul Ancușa, presbiterii Petru Ieremia, Filip Pop, Ioan Oravițan, Petru Bancea, diaconii Isaia Suru și Teodor Roșca. La sfânta liturgie s'a făcut ceremonia hirotiesirii întru protopresbiter iconom stavrofor a păr. protopresbiter Andreiu Ghidiu. Prea Sfințitul episcop a atârnat crucea pe pieptul vrednicului protopresbiter, cetindu-i actul de distingere. Mișcat, protopresbiterul a mulțumit P. S. Sale, asigurând pe Arhipăstor de recunoștința Sa.

La finea sfintei liturgii s'a oficiat parastas pentru adormiții în Domnul, episcopi, mecenai și donatori ai bisericii noastre eparhiale.

Membrii Adunării s'au întrunit apoi în sala de ședințe a Primăriei. De aci o delegație compusă din protopresbiterul Virgil Musta, Dr Petru Corneanu și Dr Iuliu Coste s'a prezentat Prea Sfințitului pentru a-l invita să deschidă ședințele Adunării eparhiale și a le prezida.

Sosit și așezat la masa prezidială, în față cu sfânta cruce și Evanghelia, Prea Sfințitul episcop deschide ședința, rostind următoarea cuvântare:

Hristos a 'nviat!

Onorată Adunare Eparhială,

Ales, prin darul Duhului sfânt și vrerea colegiului electoral, reprezentant al obștei credincioase din întreaga țară, în ziua de 21 Oct. 1933, episcop al văduvitei episcopii a Caransebeșului, examinat canoniceste de sfântul Sinod și confirmat de M. Sa Regele Carol II-lea, hirotonit la 31 Dec. 1933 întru arhiereu, investit la 9 Martie și întronizat la 15 Aprilie cor., stau azi pentru prima dată în fața Domniilor Voastre în calitate oficială de episcop al acestei de Dumnezeu păzite eparhii a Caransebeșului. Și deși înainte starea mea este, de data aceasta mai mult onorifică, întrucât n'am să Vă prezint o gestiune ce însumi aș fi prezidat, mă copleșesc totuși în acest moment sentimente asemenea aceloră, de care cred că trebuie să încerce comandantul unei oștiri, când în momentul plecării la luptă, privind înc'odată în ochii oștenilor săi, ar vrea par'că din privirea lor hotărîită și plină de încredere să-și sporească râvna, să-și oștească vrerea și să-și potențeze toate puterile și aptitudinile, pentruca lupta îndelungată ce urmează să o dea pentru cauza sfântă, în slujba căreia s'au înșiruit, să le aducă, cu atât mai sigur, izbânda râvnită.

Și pentrucă „oastea e creștină“ nu pot întrelăsa, ca înainte de a porni la lupta sfântă ce ne stă înainte, să rog pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Isvorul a tot darul, Care va și luminat mințile și îndrumat hotărîrea să mă ridicăți, conlucrând cu harul Lui, la acest loc de conducere — pentru care fapt Vă sunt și Vă voi fi totdeauna recunoscător — ca El să trimită mâna Sa din lăcașul Său preainalt și să ne întărească în slujba Lui de acum, ca astfel cu mână tare și cu braț înalt să ducem la bun sfârșit de biruință lupta la care pornim.

Dar pentruca lucrarea noastră împreună să poată avea roade binecuvântate de prosperitate pentru sfânta instituție, care este Biserica strămoșilor noștri, a cărei propășire înseamnă mai vărtos, binele și mântuirea noastră, să nu uităm, ca deodată cu implorarea ajutorului de sus, să facem legătura de continuitate cu străluciții înaintași ai noștri în aceeași luptă și dela acelaș loc, fără de care legătură rezultatele strădaniilor noastre s'ar risipi răslețe, fără nădejdi de trăinicie. Rolul tradiției, păstrată cu sfințenie și continuată cu perseverență, este tocmai acela de a aduna și păstra unite în slujba aceluiaș ideal, energiile râvnitoare ale unei posterități, care în însuflețirea

ei prisositoare, ar putea eventual să se abată dela singura cale, sigură și dreaptă, ce duce spre acel ideal.

Urmand să continuăm, prin activitatea noastră din această sesiune, tradițiile moștenite dela înaintași, primul lucru ce — așa cred — trebuie să facem, este să pomenim cu laudă măcar pe cei mai apropiați ai noștri înaintași în slujba ce îndeplinim.

Mă gândesc în primul rând la blândul și întocmai ca și apostolii de modestul meu înaintaș în scanul de episcop, fiertatul și neuitatul episcop Dr. Iosif Tr. Badescu, primul episcop bănățean al eparhiei noastre. Podoaba activității sale arhipăstorești a fost desigur, în primul rând alipirea nestrămutată față de tradițiile moștenite din bătrâni ale Bisericii noastre. Vrând deci, să aliniem activitatea noastră, ce urmează să începem, în linia de continuitate a tradițiilor din bătrâni, ce am putea face mai potrivit în acest scop, decât ca, deodată cu implorarea Cerului, ca să-i facă odihnă, sălășluindu-l în corturile dreptilor, să rugăm pe Acelaș Părinte ceresc ca să ne însuflețească și pe noi de duhul lui cinstitor și păstrător de tradiții, ca astfel munca noastră, construită pe temelia nestrămutată a tradiției, să poată rodi pentru Biserica noastră, prosperitatea timpurilor care au creat acea tradiție.

Făcând pomenirea cu laudă a fiertatului episcop Iosif, nu putem uita și lăsa neamintiți pe cei doi vrednici colaboratori ai săi întru păstrarea sfintelor tradiții ale Bisericii noastre, pe cei doi membri ai Adunării noastre eparhiale, trecuți la cele vecinice în intervalul de timp dela ultima sesiune a acestei Adunări și până azi, pe regretatul: Iuliu Vuia, fost director al școlii noastre confesionale din Comloșul bănățean, iar mai pe urmă profesor la școala normală, odinioară preparandia lui Ioan Popasu, pe neînfricatul luptător naționalist de pe vremuri și neostenitul scrutător al trecutului. Asemenea pe bunul român, elocventul orator și și priceputul organizator după unire al învățământului primar din această regiune bănățeană, care a fost fiertatul revizor școlar Ioan Marila, cărora — asemenea — să li se facă odihnă cu dreptii, Domnului să ne rugăm. (*Prin ridicare, asistența eternizează memoria celor trecuți la vecinicie*).

Onorată Adunare Eparhială,

Acum că ne-am aliniat în continuarea tradițiilor din trecut ale sfintei noastre Biserici, să vedem ce urmează să facem în viitor pentruca să rămânem în această linie a sfin-

telor tradiții și să ne înălțăm la mărirea timpurilor care le-au creat. Iubiților, toate tradițiile Bisericii noastre se rezumă într'un singur lucru, **în ortodoxia** noastră. Aceasta este podoaba Bisericii noastre, forța ei, titlul ei de glorie și răspunsul ei la toate învinuirile ce i se aduc.

Dar, când zic ortodoxie, eu mă gândesc nu numai la o sfântă moștenire din trecut, cu forme de cult, de viață și organizație bisericească, ci la acea forță vie și vivificantă, la acel duh atoatecovârșitor, care a putut face din religia creștină, persecutată veacuri de arândul, religia de stat a unui imperiu, beat de glorie până la abrutizare și înstreinat de Dumnezeu — și de aci încolo până azi cel mai bogat izvor de inspirație pentru orice creație a sufletului omenesc, pe orice tărâm de validitate a puterilor lui.

Iar dacă ortodoxia noastră este putere de viață, duh înviorător și de viață făcător, singura atmosferă prielnică în care sufletul nostru recunoaște în sine chipul Celui ce l-a creat și se simte demn și capabil de a ajunge — pe cât posibil — la asemănare cu Creatorul, pornind noi azi la luptă pentru regenerarea duhovnicească a obștei creștine din eparhia noastră, ce hotărâre mai decisivă, mai determinantă am putea lua, în vederea acestui măreț scop, decât să-i asigurăm ortodoxiei noastre sfinte, duhului înviorător și vivificant ce emană din ea, sălaş permanent în sufletele noastre. Ea să devie călăuză gândirii noastre în zburciumul ei după aflarea adevărului. Ea singura și suprema posibilitate de validitate pentru voința noastră. Și tot ea îndreptarul vieții noastre particulare și publice între orice împrejurări ale vieții acesteia, pământești.

Dacă idea creștină ortodoxă ar ajunge să fie stăpână în gândirea și viața noastră — eu am convingerea fermă, că în scurt timp s'ar schimba, cu totul, atâtea din aspectele, atât de îngrijorătoare, de care desfigurează atâtea din formele organizate ale vieții noastre. Ar înceta în acest caz hatârul și căpătuiala neomenoasă și cu orice preț. Ar dispărea corupția și necinstea, ar fi imposibilă înșelăciunea, furtul și jaful, asuprirea și exploatarea celor umili și slabi. Familia ar deveni iarăș temeliea vieții sociale și școala, deplin respectată, a virtuților creștinești și cetățenești. Ar dispărea conviețuirile nelegiuite și potopul de divorțuri, cu copii lăsați în știrea nimănui. Nu s'ar mai pomeni de avorturi, sinucideri și omoruri, ridicate, în timpul din urmă, chiar în rândul mijloacelor de luptă politică. Și de sigur, n'am asista la spectacolul atât de trist și descurajant pentru

viitorul acestui neam, al procesului unor minori, școlari, cu ambiții de celebritate criminală.

În acest caz locul hatârului și al căpătuiii l-ar lua conștiința împlinirii datoriei, ori la ce loc ai fi și posibilitatea de validitate și înaintare după merit și fără căutare în față. Cinstea, iubirea de aproapele și jertfelnicia s'ar îmbrățișa și ar porni la treabă să șteargă lacrimile celor asupriți, exploatați, jefuiți și desmoșteniți. Mila ar purta sarcina celor împovărați și slabi. Iar sora ei dulce, caritatea creștină, ar vindeca rănile atâtor nedreptăți și conflicte sociale, asemenea samarineanului milostiv al evangheliei.

Și să mă credeți, iubiților, că în niciuna din bisericile ortodoxe naționale ortodoxia, această scumpă moștenire și putere de viață, nu ar putea deveni duh de viață dătător în condiții așa de prielnice ca la noi. Avem — ca popor — un suflet născut, iar un făcut creștin, înzestrat cu admirabile calități naturale și atât de pronunțate aspirații spre o viață spirituală superioară. Iar elementele componente ale Bisericii noastre naționale, clerul și poporul dreptcredincios, sunt — după principiile geniale ale constituționalismului șagunian, și în noua lege de organizare a Bisericii, chemate ca activând în corporațiunile noastre reprezentative bisericești, prin intimă colaborare, să îndrume gândirea și viața religioasă a turmei credincioase spre idealul preconizat de legea noastră strămoșească și spre limanul de viață spirituală al ortodoxiei.

Rămâne numai ca înainte de toate, clerul nostru să-și reînvioreze zelul în a propovădui cuvântul evangheliei și a se face pildă de viață credincioșilor, stând cu credință și bărbăție neînfricată împotriva uneltirilor stăpânului veacului acestuia „Luați — drept aceea — toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea... Stați deci, încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu zăua dreptății. Încălțați-vă picioarele întru gățirea evangheliei păcii. Peste toate luați pavăza credinții... și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. În toată rugăciunea și cererea voastră vă rugați cu Duhul și priveghiați cu toată răbdarea în rugăciune pentru toți credincioșii,” (Efes. 6, 13-18) căci mult poate rugăciunea dreptului cea cu osârdie.

Iar Voi, iubiții noștri mireni, venind aci să faceți slujbă lui Dumnezeu, spre ridicarea prestigiului și măririi Bisericii Lui celei preasfinte ce a întemeiat între noi și spre mântuirea noastră, scuturați de pe încălțăminte picioarelor voastre tot praful cu care v'a îm-

proșcat învălmășala luptelor, de multe ori atât de înverșunate, ce sunteți nevoiți să duceți în viața de toate zilele, și înainte de a începe munca Voastră pentru zidirea și slava Bisericii, vă cuminecați cu toată smerenia și evlavia din potirul buneii înțelegeri și al iubirii frățești, ca împreună lucrarea noastră să se facă în semnul și sub pecetea acestor dumnezeiești daruri și virtuți ale sufletului creștin.

Cu Dumnezeu înainte!

*

Ultimile cuvinte ale P. S. episcop sunt acoperite de aplauzele membrilor.

Din partea Adunării se ridică marele biserican Dr Petru Corneanu, talmăcind Prea Sfințitului episcop dragostea și alipirea membrilor acestei Adunări, gata să-l urmeze pe calea bună reclamată de vremurile pe cari le trăim...

Se purcede la verificarea prezenței și apoi se distribuie rapoartele intrate. Cu acestea ședința primă se închide, anunțându-se proxima pe mânezi, Luni la orele 10 a. m.

Amvonul.

Din sufletul creștinului de astăzi lipsește conștiința religioasă și înțelegerea practică a sfintei Evanghelii. El vine astăzi la biserică pentru ceeace nu înțelege și nu știe.

El aduce aci mai mult temerea religioasă, căci împlinirea rece a formelor pur ritualistice care satisfăcea conștiința bătrânilor noștri, — conștiință neînvolburată la nimic, — nu mai poate satisface pe deplin cerințele vremii.

Dealtfel niciodată o biserică n'a fost vie numai prin ritualul său ori prin aurul său, ci mai mult prin zelul slujitorilor ei, prin fiorul sfânt pe care acești inspirați cuvântători l-au știut trece în sufletul celor ce-i ascultau.

Fără cuvântul „de foc“ care răpește și pătrunde, al celui mai „cu putere“ cuvântător ce-a fost vreodată pe pământ: Iisus Mântuitorul, fără a sfântului Apostol Pavel, fără „gura de aur“ a Hrisostomului și atâția alți urmași ai lor, ar fi ajuns oare omenirea la o stare morală mai bună și mai înfloritoare?

Cuvântul lor înflăcărat a determinat reforme și renașteri, precum și întreg mersul evoluției istorice a gândirii și vieții creștine.

Insuși Mântuitorul Hristos a fost cel mai perfect predicator. Liniștit, solemn și majestuos,

Domnul este purtătorul ceresc al cuvântului păcii. Viața Lui însăși a fost o predică pe care a început-o foarte de timpuriu: la 12 ani în templul din Ierusalim, cutezător și infalibil între acei faimoși doctori ai literii Legii și a sfârșit-o deodată cu înălțarea Sa la ceruri. Prin crearea parabolei El a creat cea mai iscusită formă de pătrundere în mintea celor neînvățați, îndoelnici și îndărătnici chiar a adevărului descoperit. Scopul Său, al cuvântului sfânt, nu era să încante urechea, nici chiar să izbească imaginația prin înălțimea învățaturii Sale, ci să pună tuturor în față, ceeace toți trebuie să cunoască; să instruiască în acelaș timp pe cei mari și pe cei mici, pe oamenii de rând și pe savanți. Departe de imperativele tablelor mozaice, predica Mântuitorului nostru, a fost predica pilduitoare. În pildele sale, El a amestecat atât de minunat florile cu munții, grăunțul de muștar cu bobul de grâu, mărgăritarele mării cu paserile cerului.

În tot și în toate o simplitate plină de putere și de vrajă în care nimeni nu l-a întrecut!

Sub cerul azuriu, pe pământul ars de soarele fierbinte al Palestinei, pe ghizda fântânii lui Iacov, sub umbra vreunui palmier ori în legănarea bărcii pe undele leneșe ale Tiberiadei, Domnul își construia amvoanele Sale din înălțimea cărora predica Sa lină și dulce străfulgera sufletul popoarelor însetate după mântuire, în timp ce Biserica creștină se înfripa clipă cu clipă văzând cu ochii.

Astăzi oriunde sămânța creștinismului a fost aruncată, s'au ridicat mărețe temple iar amvoanele fac minuni.

Cultura înaltă de pretutindeni își are isvorul în cuvântul dumnezeiesc rostit din înălțimea amvonului. De pe aceste sanctuare de lumină se revarsă ca un isvor de apă vie, cultură, civilizație, pace socială, dragoste, înfrățire.

În Anglia de pildă, religia creștină a făcut din amvoanele sale adevărate catedre ale religiei active, practice. Învățătura creștină pe lângă dogmă și ritual, mai este și o adevărată forță de conducere a poporului englez. Întreaga civilizație, întreaga expansiune a vieții engleze de pretutindeni până departe peste oceane, este răsărită din cuvântul marilor predicatori. Ei au avut — și au și cei de astăzi — o inimă pe care cu neîntrecută lepădare de sine, au încredințat-o lui Iisus, idealul vecinic.

Un erudit teolog francez ne spune astfel în cartea sa: „Prin Englitera creștină“:

„Predicile engleze nu sunt cuvântări temerare, ci sunt cutremurări, strigăte ale inimii și credinții, sunt suspinul durerii lui Iisus“.

Intr'o revistă am cetit odată că Anglia avea înainte de războiul mondial 55.000 predicatori ambulanti. O adevărată armată a religiei active! Cu un cuvânt predica a făcut din Anglia o țară creștină în toată puterea cuvântului.

Iată într'adevăr un fapt care ne uimește în raport cu starea dela noi.

Amvonul bisericilor noastre, mai ales cele dela sate, tace!

Și acolo unde amvonul tace, biserica e moartă și poate acesta ar fi unul din motivele grozavului indiferentism religios de care toți ne plângem, mai ales în timpul din urmă.

Noi predicăm în general puțin.

Și ar trebui să predicăm. Este un imperativ al timpului. Și nu numai în biserică. Amvonul nostru nu trebuie să fie numai aci, ci în tot locul, acolo unde o falsitate trebuie distrusă și o credință trebuie ridicată. Slujbele noastre religioase să nu fie lipsite de predică vie, lămuritoare, edificatoare, căci dacă azi îl împinge pe om la biserică temerea despre care am spus la început, mâne va veni pentru învățăturile divine și mântuitoare.

Nu avântându-ne în norii abstracțiunii teologice ci rămânând aci jos, la poalele altarului, aci în mijlocul celor trudiți, cu sufletul de adevărați ucenici ai lui Hristos, ca fii ai jertfei, vom putea culege rodul strădaniilor noastre.

Cu toate că grijile vieții și truda pentru pâncea cea de toate zilele, aproape că ne uniformizează cu masa credincioșilor și adesea parcă pierdem din zelul apostoliei, dar „cine ne va despărți de dragostea lui Hristos“, — cum ne încurajează marele Pavel (Rom. 8, 35).

Din aluatul cu care este frământat sufletul nostru să împărțăm cu grație și dărnicie poporulul întunecat și birnic păcatului.

Cât de puțin, căci și „puțin aluat toată frământătura dospește“ (Galateni 5, 9).

De pe amvonul bisericii noastre să radieze „lumină și căldură din sufletul nostru plin de râvnă pentru cauza bună a Evangheliei lui Hristos“...

Căci într'o lume în care „prisosește răulatea“ (Iacov 1, 21) dece altceva s'ar putea lega firul nădejzii de izbăvire, decât de cuvântul nostru, întărit cu fapta.

Indemnurile Apostolului Pavel date lui Timotei ar trebui să fie grija noastră cea de toată clipa, lozinca zilei de acum căci altfel, cum scris este, „Vai mie de nu voi predică“ (I. Cor. 9, 16).

Dimitrie Anuțolu preot.

Frăția Ortodoxă Română la Buziaș.

Hristos a înviat! De trei zile*) așa cântă, așa se întâmpină lumea ortodoxă de pretutindenea. Pe măsură ce se depărtează socoteala vremii de întâmplarea sfântă și fără de păreche, cu atât mai arzătoare este dorința sufletelor de a se apropia de ea, de lumina ei, de puterea ei nebiruită. Dela cel mai mic până la cel mai mare, vrem cu toții să aflăm din drumul solid al sfintei credințe străbune și pe aceasta să mergem spre vecinicie.

Asociația „Frăția Ortodoxă Română“ este mâna dreaptă, înălțată din nou la răspântiile vieții Neamului nostru, care arată călătorului setos calea spre „apa vieții“ și spre „lumina eternității“. Ortodoxia — dreapta credință — în aceasta s'a născut Românul, în aceasta s'a creat istoria, numai întru aceasta este mărirea Neamului românesc.

Credincioșii buni din tractul protopresbiteral al Buziașului, dornici de a porni și ei pe calea arătată de Frăția Ortodoxă Română în zilele de sfânt Praznic a Invierii lui Iisus Hristos, au ținut să facă constituirea Frăției și aici. Ziua de Marți, 10 Aprilie 1934, a fost una dintre cele menite să rămână peatră de hotar, dela care se începe socoteala vremii. În această zi s'a făcut constituirea Frăției la Buziaș. În haine de sărbătoare, des de dimineată, sosesc delegațiile din toate comunele. La glasul de chemare al bisericeții noastre din Buziaș, lumea credincioasă se ivește în liniște maiestoasă din toate casele și din toate străzile, pășind domol spre sfântul lăcaș. E zi de prăznuire. Soborul slujitorilor Sfântului Altar al credinței strămoșești binecuvântează împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, care să rămână în veci stăpânitoare pe acest pământ, iar corul mixt din frunțașă noastră comună Racovița răspunde duios și din fragede piepturi: Amin, așa să fie. Vechiul lăcaș al Domnului se umple de flori iubirii creștine. Întru o împreunare și într'un gând mărturisim până la sfârșit aceeaș putere a sfintei Treimi. Viața se mișcă în piepturile tuturor: frăția. Adevărul se înalță stăpân toate mințile: ortodoxia. Calea se lămurește pentru toți pașii: cea română. Mânile fine într'un șir și alătura cu mânilor grele de cerbice tremurând se întind spre odăjdia preotului sfințit după mila Anaforei.

După sfânta Liturgie trecem în casa culturală, care deși destul de spațioasă, dar de

*) Articolul s'a compus a treia zi a SS. Paști, la constituirea F. O. R.-ului în Buziaș. Red.

data asta pare mai mică. Corul din Racovița întonează și aici imnul de nădejde în viața de veci. Se îndeplinesc prescrierile de formă și locul de președinte este ocupat de d-l Dr. Dimitrie Borea, medic în Buziaș delegatul înaltului presidiu al secției eparhiale, încredințat cu realizarea constituirii. Agendele notarului ad hoc le servește d-l Simeon Ciocârlie, iar ca bărbăți verificatori ai procesului verbal se designează d-nii Dr. Coriolan Dragomir, medic veterinar și Ioan Drăgănescu, plugar din Buziaș.

După războiu am rămas într'o neorientare și am rătăcit în nesiguranța aducătoare de atâtea rele. Dacă jertfele nemăsurate ne-au creat mândria României de azi, ceice am supraviețuit trebuie să-i asigurăm viitorul și să-i dăm mărirea. Calea adevărată spre această țintă este Biserica ortodoxă română. Cu puterea credinței ei au trăit moșii și strămoșii noștri, cu Ea vom putea răzbi și noi prin atâtea greutăți. Așa glăsuște chemarea d-lui președinte Dr. Dimitrie Borea. Protopresbiterul tractual salută Frăția în numele protopopiatului.

Preotul Avram Ciocoiu, din Vucova, cește disertația instructivă despre caracterul pe care trebuie să-l aibe lămurirea de azi, în care se depun toate nădejdiile de bine pentru viitor. Creștină și lucrătoare, așa trebuie să fie. Disertația plină de înțelepciune lasă impresii vii în inimile numeroșilor ascultători.

Trecând la îndeplinirea actului de constituire, cu unanimitate se alege biroul. Președinte: Dr. Dimitrie Borea medic în Buziaș. Vicepreședinți: Ioan Duicu primpretor și Dr. Dimitrie Ciurciu medic în Buziaș. Casier: Nicolae Pisat plugar în Buziaș. Se mai alege comisia financiară, comitetul, consiliul cercului și censorii recerți.

După ce se anunță că în Dumineca Tomii la 15 Aprilie a. c. este intronizarea Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Dr. Vasile Lazărescu, se face apel ca lumea să participe la acea serbare în semn de iubire filască.

Acorduri de îndemnare insistență trec prin toate auzurile. E priceasna „Lăudați...” de maestrul Sequens, executată cu preciziunea recerută și cu căldura adânc simțită de către alesul cor din Buziaș.

Programul serbării s'a terminat. D-l președinte Dr. Dimitrie Borea mulțumește preoținei, delegaților și corurilor pentru participarea numeroasă și concursul valoros, cu care au contribuit la înălțarea actului. Frăția Ortodoxă Română își va mai ține adunările ei, când vom avea și prezența iubitului nostru președinte al secției eparhiale d-l Dr. Cornel Corneanu, pentru care

toată adunarea se uaește în urări de bine și deplină sănătate. Cercul protopresbiteral Buziaș are ca scop mai apropiat de realizat: înnoirea sfintei cruci din drumul județean Timisoara-Buziaș. Pentru frumoasa realizare a acestei idei roagă sprijinul tuturor.

Adunarea îndeplinindu-și menirea de azi se declară de închisă. Corurile întonează: Mulți ani!

Cu sufletele în împărăția lumii Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiecare pleacă la ale sale cu credința tare, da: Adevărat a înviat!

Cedrii Libanului.

Rezistența acestor arbori uriași nu o poate înfrânge decât Dumnezeu, al cărui glas îi rupe și pe dâșii (Ps. 29 v. 5). Regii asirieni se laudă cu orgoliu cu diferitele lor fapte războinice. Escaladarea Libanului și tăierea cedrilor lui constituie un titlu de glorie pentru acești vandali ai antichității: între ei și pentru Nebucadnesar. „Libanonul va cădea în mâna unui om puternic”, ce însemnează în gura profetului dacă nu ridicarea amenințătoare a unei mari puteri militare care va cutropi totul? Dar Dumnezeu e factorul principal în istorie, Asiria cea puternică se prăbușește și după căderea ei se liniștesc și cedrii. „De când ai căzut Tu, nici un tăetor n'a venit la mine” (Isaia XIV 8) șoptește pădurea cu ușurare. Ezechiel compară puternicul imperiu asirian cu cedrii Libanului (Cap. 31 v. 3) dându-ne un tablou patetic al acestor copeci ce încununează culmile albe ale ghețarilor și prin puternicile lor rădăcini sug vлага pământului udat de apele șivoaicelor de munte. Străinul adesea îi doboară ca la urmă să-i părăsească în ruină. Celebra alegorie din capitolul treizecișunu al lui Ezechiel, va rămânea o mărturie clasică pentru toate timpurile despre măestria cu care acest poet știe să dea contur, culoare și suflet arborilor biblici.

Iată în câteva note fugare felul cum se reoglindesc acești regi ai naturii în sufletul poezilor inspirați ai legii. Cadrul conferinței noastre nu permite o analiză mai amănunțită a locurilor din Vechiul Testament unde ne găsim în fața cedrilor descriși mereu cu accente admirative. Marea carte a vieții prin care însuși Dumnezeu ne vorbește prin glasul aleșilor săi ne desvăluie și cu acest prilej cu multă gingășie taina gloriei universale a dumnezeirii îndemnându-ne să lăudăm pe Creator împreună cu lucrurile mânilor sale, cu stelele, cu firmanentul, cu munții și cu colinele, cu pomii și cu cedrii Libanului (Ps. 148, 9). Prin mijlocirea acestor împărați ai plantelor „prin cedrii lui Dumnezeu” dupăcum zice Scriptura ne apropiem Biblia mai mult de maica natură, ne învață să simțim pentru ea, să ne emoționăm de durerile și să ne bucurăm de clipele ei voioase.

Sentimentul naturii pe care-l admirăm cu atâta însuflețire în opera unii Chateaubriand, Lamartine, sau în frumoasele pasteluri ale lui Alexandri, Domnilor, este un dar prețios al cărții sfinte pentru umanitate, care a făcut revoluție în pictură și în literatură abia în timpurile nouă când omenirea și-a putut da seama

despre neprețuita lui valoare. Marele scriitor englez Ruskin într'un articol al său despre evoluția peisajului în timpurile moderne ne arată printr'o intuiție genială că grecii și romanii cu toată umanizarea naturii care-i caracterizează, s'au identificat cu estetica exterioară, cu formele materiale ale naturii decât cu sufletul ei.

Literatura clasică stăpânită de frumuseța formei privește natura sub diferite aspecte: din punct de vedere utilitar, sensual, sub unghiul perfecțiunii ei exterioare sau cu superstiție dar foarte rar reușește să-i înțeleagă sufletul ei tainic. Geniile mari ale elenismului și ai omenirii, un Eschil, un Platon abia reușește să se apropie de structura ei interioară. Păgânismul antic nu trădează sensibilitate mai înaltă față de aspectele minunate ale firii, iar absența sentimentului de simpatie față de ea e foarte penibilă la autorii clasici. Ruskin vrând să arate că Biblia găsește o predilecție în peisagiul naturii pentru care dovedește o înțelegere pătrunzătoare induce tocmai Isaia cap. XIV v. 8: „Decând ai căzut Tu, nici un tăetor nu a venit la mine” și exclamă „ce simpatie par'că inima autorului ar bate în același ritm cu inima copacilor ușurați”. Sfânta Biblie a învățat deci pe oameni să iubească natura lui Dumnezeu în înțelesul mai nobil al cuvântului, să iubească prin ea pe Făcătorul a toată făptura. Această solidaritate universală în iubire este caracteristica sufletelor celor mai adânci cu care se poate mândri umanitatea. Inima care a bătut cu mai multă simpatie pentru plante și pentru animale a fost inima lui Iisus Christos. Cu câtă dragoste vorbește Mântuitorul despre crinii țarinei și despre păsările cerului. Culmea dragostei adevărate și gingașe pentru natură este însăși învățătura întărită prin exemplul viu al Intemeetorului, sentimentul duios al dragostei se revarsă peste toate. Pace tuturor! Înaintea cuvântului divin se liniștea vânturile, se calmează marea, natura ascultă cu docilitate de Făcătorul ei. Acest sentiment al naturii fu înăbușit de compromisul ce se face între creștinism și imperiu sub Constantin cel Mare, barbarii năpădesc în țările creștine, dar crucea lui Christos îi supune încetul cu încetul. În vâlmășagul prefacerilor acestora comoara scumpă a scripturii n'a putut fi cultivată după cuviință. Glasul dragostei pentru natură se ridică abia în veacul al XIV-lea în misticismul lui Francisc de Asissi, marele prieten al naturii. Venirea lui inaugurează o nouă epocă în mișcarea spirituală a omenirii de pe acele timpuri și nu sunt rari aceia cari vrând să găsească o răspântie decisivă în istoria spirituală a omenirii pentru a marca începutul lumii moderne, susțin că evul nostru a început cu acest om sfânt, prieten al plantelor, al păsărilor și chiar al fiarelor pe cari le îmblânzea cu bunătatea sa fără pereche. Acest interpret genial al lui Christos a deschis inima omenirii pentru o mistică iubire, o iubire fără margini, pentru tot ce viază și se mișcă. Considerând cele înșirate mai sus putem afirma cu multă dreptate că sentimentul naturii a deschis noi orizonturi pentru sufletul omenesc dornic de perfecțiune. Cedrul își are și el locul de onoare nu numai în istoria progresului material și economic ce l'a făcut umanitatea până'n timpurile noastre, ci și'n anele perfecționării omenești, ale înaintării pe terenul vast al lumii spirituale. Cedrul reprezintă lumea plantelor cu sublimă majestate în Vechiul Testament, el formează puntea de legătură între coroana creațiunii și regnul vast al plantelor de tot soiul. Cedrul e arborele care preînchipue pe acela

care ne-a învățat în mod desăvârșit cum să iubim natura, pe divinul magistru al tuturor veacurilor, căci e înalt, împărătesc, sfânt, nesticăcios ca și Dânsul în a cărui tezaur bogat perla iubirii universale e cel mai scump diamant.

(Sfârșit)

D.

ȘTIRI

„Renașterea sufletească a României“ a fost subiectul frumoasei conferințe a d-lui *Octavian Goga*, ținută Duminica trecută în sala teatrului comunal din Logoj. Renașterea preconizată de marele poet și scriitor român este o cerință a timpului, una din cele mai iminente preocupări ale sufletului românesc. Aceasta se vede, se simte peste tot, ciocnindu-se cu interesele contrarii, precum și cu mentalitatea unei lumi apuse. Ea a luat ființă în tranșee, și astăzi domină toată atmosfera din viața noastră de popor liber. Emanciparea definitivă, renașterea deplină a sufletului românesc mai zăbovește până la realizare. Dar se va realiza pe măsură ce ideea națională creștină se verifică ca singura salva-toare... Conferința a atras imens public la Logoj fiind ascultată cu adevărată pietate, stârnind însuflețire și ovații generale.

Infliințarea ligii antirevizioniste în Caransebeș. Marți în 1 Mai s'a ținut ședința de constituire a comitetului ligii antirevizioniste pentru orașul Caransebeș. Cu acest prilej comitetul provizoriu, în frunte cu președintele Dr C. Corneanu, a făcut o amplă dare de seamă despre activitatea de până acum, estinsă cu precădere asupra înscrierilor de membrii. În ovații s'a propus și s'a hotărât alegerea P. S. Episcop Dr Vasile Lazarescu de președinte onorific, președinte: Dr Cornel Corneanu, vice-președinți Gh. Neamțu, N. Cornean, A. Muntean, secretar general I. Suru și notar I. Ioanșiu. Deasemenea s'a ales un consiliu, care împreună cu comitetul va avea să purceadă la fapte în scopul atât de necesarei propagande antirevizioniste.

Șezătoare festivă. Duminica viitoare, în 13 Mai a. c. va avea loc în orașul nostru o ședință festivă a Aștrei. Ședința este închinată memoriei marelui luptător bănățan Alexandru Mocsonvi, dela moartea căruia de curând s'au împlinit 25 de ani. Ședința va fi precedată de un parastas în biserica noastră catedrală.

Pentru monumentul funerar „Dr Iosif Iuliu Olariu“ au mai intrat următoarele sume:

Comuna bis. ort. rom. Recița-română . . .	200 Lei
Pr. Ioan Vida Recița-română	100 „
Inv. dir. T. Lugojenel Recița-română	50 „
Comuna bisericească Dognecea	50 „
Pr. Patriciu Lugojan	40 „
Mai mulți credincioși din Dognecea	40 „

Total: 480 Lei

Suma anterioară: 66.190 Lei

Total până de prezent: 66.670 Lei

Forul din Făget la muncă. Cercul protopopesco Făget al Forului s'a pus pe muncă. Așa Luni, în 23 Aprilie harnicul președinte directorul Vasile Olariu s'a deplasat în Bătești. După terminarea chestiunilor culturale, recte după ședința cercului într'o sală arhiplină, d-sa a vorbit despre însemnătatea culturii naționale, îndemnând poporul să țină strâns la Biserica strămoșească.

De ce ard pădurile? În regiunea Banatului de sud-vest și est de câteva săptămâni ard într'una pădurile statului și ale Comunității de avere din Caransebeș. Focurile, fie că sunt puse la cale, fie că se fac pentru a provoca fum și deci apărare contra muștelor columbace, aduc imense pagube. Nu numai momentane, căci distrugându-se pădurile, se periclitează o sumedenie de împrejurări cari toate concurg la productivitatea unui pământ. Se mai spune că oamenii își creiază pășunile, cari afirmative le-ar fi fost promise înaintea alegerilor parlamentare. Și într'un caz și în altul ei fac rău, provocându-și pagube pentru viitor.

Au sosit insigniile pentru membrii frăției ortodoxe române. Se pot ridica la secretariatul secției în Caransebeș.

„Banca Banatului“

Institut de credit și comerț, soc. pe acțiuni în Caransebeș.

CONVOCARE.

Domnii acționari al institutului de credit și comerț „Banca Banatului“ societate pe acțiuni în Caransebeș, se invită la

a XIV-a Adunare generală ordinară,

care se va ținea **Mercuri în 16 Maiu 1934, la orele 4 p. m.** în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi :

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Raportul Consiliului de administrație și al Comisiei de Censori.
3. Prezentarea și aprobarea bilanțului pe anul 1933, distribuirea profitului curat și darea absolutoriului pentru gestiunea anului 1933.
4. Propuneri în sensul statutelor.
5. Alegerea Comisiei de Censori în sensul Art. 36 din statute.

Caransebeș, la 29 Aprilie 1934.

Consiliul de Administrație.

N. B. Pentru participarea cu drept de vot la adunarea generală, domnii acționari sunt rugați în sensul art. 21 din statute a depune acțiunile ce posed și dovezile de plenipotențe cu 3 zile înainte de adunarea generală la cșsșieria institutului.

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

No. 481/1934.

Extras din publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Victoria Grozavescu născ. Cica din Teregova pentru suma de 7200 capital și accesorii, contra urmăritului Nicolae Grozavescu în urma supraofertei făcută de Romulus Costescu dom. în Teregova prezentată sub No. 2028/1933 c. f. în baza § 27 legea XLI din 1908

Judecătoria ordonă licitațiune nouă asupra părții a urmăritului din imobilele înscrise în c. f. a comunei Teregova No. coalei c. f. 202, 1352 și 1356 și anume: din Intravilanul de 163 stjp. în preț de strigare 415 lei din No. top. 631 Ratcoane 700 stjp. în preț de strigare 836 lei, din No. top. 186 Vertope grad. 125 stjp. în preț de strigare 110 lei menținând neatins dreptul de uzufruct viager al văd. Calina Grozavescu. Pentru încasarea creanței de 7200 lei pensie alimentară provizorie pedorată dela ziua de 1 Decembrie 1931 până la 1 Iunie 1933 și spese de proces și de executare, fixate la suma de 878 lei.

Pentru ținerea licitațiunii, se fixează ziua de **26 Mai 1934 ora 10 în localul oficial al instanței c. f. în Teregova ușa No. 11.**

Condițiunile de licitație sunt:

1. Imobilele supuse licitațiunii nu pot fi vândute cu preț mai mic decât cel de strigare.

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar ori să-i predea aceluiaș delegat chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170 legea LX. din 1881).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult cei care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este eator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește aceste îndatoriri nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitația care se va continua fără amânare.

Teregova, la 26 Martie 1934.

Jud. ss. **O. I. Bubenc**

ss. **Ioan Bica** dir. c. f.

Pentru conformitate: dir. de c. f. **Ioan Bica.**

Obiecte bisericesti dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apeduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumseță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Doboșan“
din Băile-Erculane.